

INGEZONDEN.

WILLEKEUR VAN EEN ZIEKENFONDSBESTUUR.

Het is te vreezen, dat het stuk van WALLER, in het nummer van 9 Juni j.l., eerder aanleiding geeft tot het zich ontwikkelen van minder juiste voorstellingen, dan het mijne. Voor buitenstaanders daarom nog het volgende.

Heerlen kan het centrum der mijnstreek genoemd worden in dien zin, dat het ongeveer in het centrum van den schachtenkring ligt, wat nog niet wil zeggen, dat het een middelpunt vormt voor alle arbeiderswoonplaatsen. Eén blik op de kaart leert, dat het zulks althans niet is voor de inwoners van Bemelen, Berg, Amby, enz., voor wier belangen ik in mijn stukje opkwam.

Dat het ziekenhuis te Heerlen „ten nauwste samenhangt met het ziekenfonds” is ook een minder gelukkig weergeven van den toestand. Het Mijnwerkersfonds is een neutraal lichaam; het geheel daarvan gescheiden, volkomen zelfstandig staande ziekenhuis is eigendom van een particuliere vereeniging. De nauwe samenhang bestaat hierin, dat de ziekenfondsdirectie aan dat ééne ziekenhuis onoordeelkundig veel verpleegdagen heeft „gegarandeerd”. Door deze verpleegdagen-garantie zijn de geldelijke belangen van het fonds zóó vastgeknoopt aan het aantal opnemingen te Heerlen, dat met de behagelijkheid der ook contributie opbrengende arbeiders uit de dorpen om Maastricht verder maar geen rekening wordt gehouden. Of dat nu voor die menschen erg bezwaarlijk is of niet, vrage hij zich af, die bedenkt, dat de maatregel, die zieken van Amby en Meerssen 20 K.M. ver naar Heerlen deporteert, geen andere is, dan die zieken uit Santpoort, Bloemendaal en Heemstede, uit de Rijp en Uitgeest, uit Laren, Blaricum, 's-Graveland en Loosdrecht dwingt naar een Amsterdamsch ziekenhuis te gaan, met voorbij gaan van even goede inrichtingen te Haarlem, Alkmaar of Hilversum.

Dat WALLER zelf oog heeft voor de bezwaren, blijkt wel uit zijn opmerkingen, dat de regeling niet geldt voor spoedopnemingen, met welke opmerking het willekeurige van het stelsel duidelijk wordt aangetoond.

Het is in den grond niet af te keuren, dat men ziekenhuizen bepaalde gebieden toewijst, er is zelfs voor te zeggen. Men doe het echter redelijk en de proefsteen voor die redelijkheid is de spoedopneming; wanneer in een landstreek verschillende gelijkwaardige ziekenhuizen bestaan, dan is datgene, waarheen men uit een bepaalde plaats een beklemd breuk zou brengen de aangewezen inrichting, ook voor de overige patiënten uit die omgeving. Daaraan doet niet af, dat de arbeiders dagelijks komen werken in de onmiddellijke nabijheid van een *andere* plaats. Want wordt in het ziekenhuis op die andere plaatsen de arbeider zelf opgenomen, dan wacht zijn vrouw de bezoekreis met alle bezwaren (het treinverkeer Heerlen, Maastricht is, bij dat op Hollandsche lijnen vergeleken, ver ten achter); ligt er een kind, dan zal de moeder zelf willen bezoeken en niet tevreden zijn met het verslag van den vader, en is de moeder opgenomen, dan zal zij heel wat minder gerust zijn, wanneer er 20 K.M. liggen tusschen haar en haar huis, dan wanneer zij van man en kinderen gescheiden is door een afstand van een half uur of drie kwartier gaans. Dat zijn echter bezwaren, die niet zoo wegen bij een leekendirectie en het lot van WALLER's voorganger doet betwijfelen, of de positie van den medischen adviseur sterk genoeg is, om in zulke gevallen krachtig stelling te nemen vóór de patiënten en tegen de bureaucratie.

Daarom blijf ik bij de opmerking aan het slot van mijn vorig stukje: duidelijk blijkt hieruit, hoe toezicht van buiten noodzakelijk is, bij groote fondsen in de eerste plaats, om de leden te beschermen tegen willekeur hunner eigen ambtenaren.

Maastricht,

15 Juni 1923.

A. H. J. HINTZEN,

Geneesheer-directeur van Calvariënberg.